

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 20

Uke 45 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Italia, 1989. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
-På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

På Inter-Rail i Europa

Den 31. januar 1990, dagen etter at vi feiret min mors fødselsdag, gikk vi på nattoget i Moss for å reise på Inter-Rail i Europa i de neste tre månedene. Turen gikk gjennom Sverige til København i Danmark, og over Puttgarden og Hamburg til Frankfurt i Tyskland. Der ble vi møtt på jernbanestasjonen av indiske Usha som tok oss med videre med lokaltoget rett utenfor byen til Hanau, hvor hun bodde med sin tyske mann Jürgen og deres adoptivdatter Shubhra, som også var Ushas niese og min venn Saurabhs søster fra India. Paramananda fortalte meg at Usha egentlig var en prinsesse av kongelig slekt fra Lucknow. Hos Usha traff vi også Shanti for første gang. Hun var tysk, men hadde fått sitt indiske navn fra den berømte, kvinnelige helgenen Ananda Moi Ma, som hun hadde tilbrakt noe tid sammen med i India. Hennes eldre søster, Fransesca, hadde også møtt Ramananda Avaduth i Uttar Kashi. Vi ble hos Usha i nesten fem dager, og møtte flere av Ushas venner der.

Den 5. februar reiste vi videre og besøkte så vidt en venn av meg, Simon Kraft, og hans familie i Stuttgart, før vi fortsatte til Tübingen hvor Shanti bodde. Hos henne traff vi også søsteren Fransesca. Vi overnattet hos Shanti, og tidlig neste morgen reiste vi videre til München, hvor vi måtte bytte tog for å reise videre gjennom Østerrike til Italia. I München besøkte vi teknisk museum og overnattet i et ungdomsherberge. Neste dag fortsatte vi togreisen etter å ha handlet med oss noen matvarer som vi skulle spise på toget. Vi krysset Alpene i Østerrike i strålende vær, og reiste videre gjennom Verona til Firenze i Italia. Der ble vi møtt av Alex og vennene hans, og kjørt med bil videre til deres hjem i Carrara.

Siden vi hadde spist den maten vi kjøpte i München på toget og jeg hadde spist ganske mye av den siden jeg var sulten, hadde jeg en dundrende hodepine da vi ankom Firenze. Og kort tid etter at vi satt i bilen og ble utsatt for den berømte italienske kjørestilen, følte jeg meg kvalm og ba sjåføren om å stoppe bilen, hvorpå jeg åpnet døra og kastet opp i rennestenen mens jeg fremdeles satt i for-

Paramananda på toget ved starten av vår Europatur. Foto: BP.

Paramananda og Usha, som møtte oss på togstasjonen i Frankfurt. Foto: BP.

Usha, Shubhra, Paramananda og Jürgen, Ushas tyske ektemann, i deres hjem i Hanau. Foto: BP.

Noen av de åpne marmorbruddene i Carrara. Foto: BP.

setet. Senere, da vi var alene sammen, rådet Paramananda meg til bare å spise litt om gangen når jeg var på reise og aldri fyller opp magen. Da han selv bare hadde spist en moderat mengde, kunne han ha fortalt meg om det da vi spiste sammen på toget, men han holdt munn og lot meg få ha erfaringen. Bare da han så at jeg ikke selv forsto sammenhengen mellom hodeverket og oppkastet, og overspisingen på toget, ga han meg dette rådet.

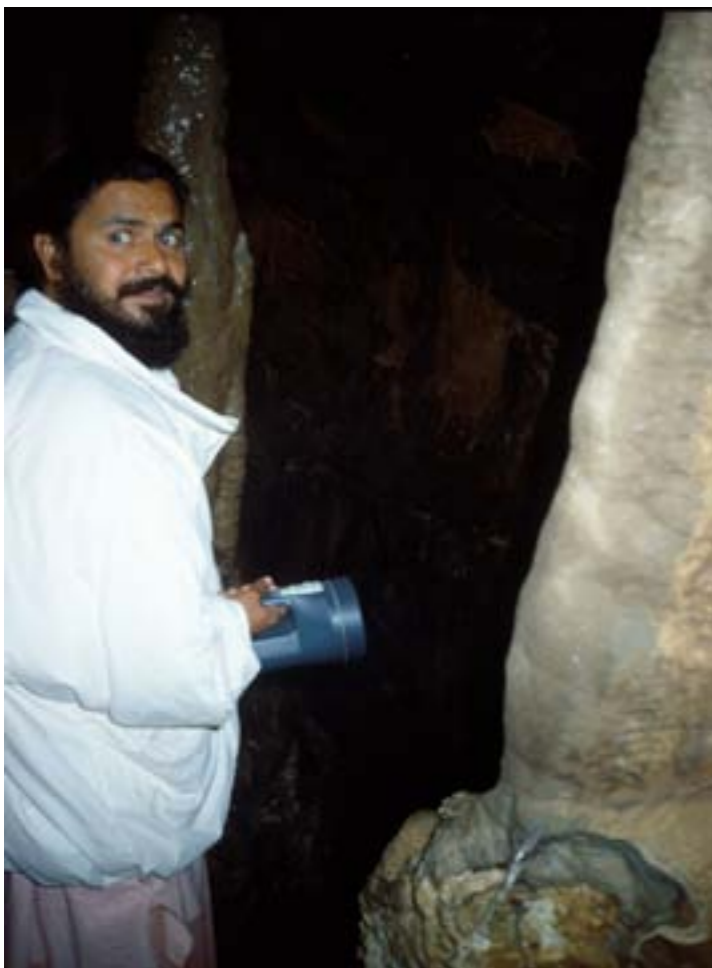
Carrara er verdensberømt for sin vakre, hvite marmor og har hatt åpne dagbrudd siden romersk tid. Den er en flott, liten småby med et gammelt preg og ligger vakkert til i landskapet mellom sandstrendene ved Middelhavet i sør, og fjellkjeden Appenninene i nord. Den har en typisk åpen piazza i sentrum, hvor folk pleier å møtes til sosialt samvær om kveldene. Siden det er nok av marmor i området, er det brukt masse av denne hvite kalksteinen i offentlige bygninger, og til og med som kantstein og brostein i gatene. Det renner også en liten elv gjennom

byen, som på den tiden var helt hvit av marmorstøv fra gruvene høyere opp. Det så ut som om Carrara hadde en elv av melk som rant gjennom sin midte! Vi ankom denne maleriske byen den 7. februar, og ble innlosjert i en leilighet i annen etasje som Alex disponerte i et stort, gammelt hus som hadde vært i familiens eie i generasjoner. Paramananda og jeg sov på madrasser på gulvet i en åpen krok av den store stua. Kroken var såpass trang at vi måtte ligge ganske tett sammen, men vi ble snart vant til det.

Det ble noen svært givende og intime dager sammen med Alex, Claudio, Brunella, Ilario, Marco, Niccola, Patty, Fransesco og andre. Paramananda syntes italienerne hadde mye til felles med bengalerne, med masse hjertevarme. På dagene reiste vi på småturer rundt omkring i omegnen med bil, og på kveldene hadde vi satsanga med Paramananda til langt på natt. En kveld midt under en slik satsanga, kom det glidende inn en jevnaldrende

Bjørn, Ruggero, Niccola, Mario, Cladio, Ilario, (noen glemmer seg, Marco?), Francesco, og Paramananda under en tur til fjellene i Carrara. Foto: Brunella.

Over: Paramananda ved inngangen til en naturlig marmorhule ved Carrara (venstre). Parti fra et av dagbruddene i Carrara (øverst til høyre).
 Paramananda holder satsanga i Alex' leilighet i Carrara med Claudio i bakgrunnen (under til høyre).
 Under: Paramananda og Marco går mot Colosseum i Roma med Alex bak (venstre). Paramananda, Alex, Claudio og Marco utenfor noen av de gamle ruinene i Roma (øverst til høyre).
 Paramananda og Alex ser utover Roma fra toppen av St. Peterskirken i Vatikanet i Roma (under til høyre). Alle fotos: BP.

Paramananda med Marco, Alex og Claudio på St. Markusplassen i Venezia (venstre).
 Paramananda ser utover en av vannveiene fra en av Venezias mange broer.
 Alle fotos: BP.

mann som satte seg ned helt stille for å høre på Paramananda. Jeg la straks merke til ham og hans behagelige vesen. Da Paramananda og jeg skulle legge oss i kroken utpå morgenvaksten, bemerket jeg til ham at han som hadde kommet så stille inn tidligere på kvelden, hadde gitt meg samme følelsen som om han skulle være en indisk yogi. Og Paramananda nikket bekreftende. Senere sa Paramananda om ham at han hadde vært en berømt, indisk yogi i sitt forrige liv. Mannen var Ruggero, som snart ble en svært nær og god venn.

Den 12. februar reiste vi på en tre dagers biltur til Roma, Assisi, Padova og Venezia. Før vi kom til Roma, overnattet vi i soveposer i åpne grotter ved en gammel etruskisk gravplass som het Nekropolis. Det var beinaldt ute om natta, antagelig rundt frysepunktet, og det ble neppe særlig med søvn på noen av oss. Tidlig om morgenen i solrenninga samlet vi oss utenfor grotteinngangene for å få litt solvarme, og Paramananda fortalte mange ting han hadde opplevd om natta, om diverse skjebner til de etruskiske folkene som var blitt stedt til hvile der flere tusen år tidligere. Han sa også at stedet på et tidspunkt hadde vært tilhold for buddhistiske munkene. I Roma nektet han plent å gå inn i Colosseum – han sa at de vibrasjonene som var igjen der etter romertiden, var altfor

grusomme og forferdelige. Så ingen av oss gikk inn der. Men vi besøkte Vatikanstaten og så Peterskirken. Fra taket på denne kirken fikk vi fin utsikt over hele Roma. Neste dag overnattet vi i Assisi og så kirken Francis selv hadde bygd. I Padova besøkte vi Ilarios mor, hvor Paramananda holdt satsanga for mange av Ilarios venner, og hvor vi overnattet. Dagen etter tok vi en dagstur til Venezia hvor vi kom midt i det årlige karnevalet. Der spiste vi en kvadratmeter pizza på deling, og Paramananda bemerket at pizzaen sikkert kom fra Himalaya hvor den i tidligere tider het 'pishtok' (sanskrit), og at den nok hadde funnet veien til Italia gjennom Marco Polo og Silkeveien.

Så var det tid for å ta farvel med våre gode italienske venner og reise med tog fra Padova til Wien i Østerrike, hvor vi altså ankom 16. februar. Da vi hadde et svært stramt budsjett og Wien var en forholdsvis dyr metropol, ble vi enige om å ta en trikkerute så langt vi kunne komme gjennom hele byen og tilbake igjen, for å få sett litt. Planen vår var å reise videre fra Wien til Budapest i Ungarn, men siden toget først gikk neste morgen, og vi tenkte at vi ikke ville ha råd til noe hotell, overnattet vi på sittebenker på den store jernbanestasjonen. Men det ble en heller søvnløs, kald og støyete natt.

Neste morgen åpnet restauranter, butikker og kiosker kl. 08.00, og da sto vi først i køen for å kjøpe te så vi kunne få i oss litt varme. Jeg bestilte min med en klunk konjakk i og ble storlig overrasket over hvor oppfrisket og styrket jeg følte meg etterpå. På den tiden, under Paramanandas første besøk til Vesten, ville han aldri smake noe som helst alkohol noesteds, selv ikke ved matbordet i Italia hvor det er eldgammel tradisjon og hvor alle drikker vin som om det skulle være vann. Noen ganger nærmest ertet jeg ham litt for dette, så neste gang han besøkte Europa hadde han forandret sin klippefaste holdning til alkoholkonsum. Da jeg spurte ham hvorfor, svarte han så uskyldig som et lite barn at «jeg trodde at noe ville hende med meg» hvis han smakte på det. Jeg måtte bare le litt inni meg og faktisk føle ørlite grann glede over at selv han kunne vise vanlig uvitenhet – altså bli et offer for mayas forblindelse.

Kort tid etter satt vi på toget. Jeg hadde allerede avtalt med min ungarske venninne Erzebet at vi skulle bo hos henne i Budapest. Tidligere, en gang for mange år siden, da jeg som 17-åring for første gang reiste på Inter-Rail i Europa, hadde jeg besøkt henne og familien hennes en hel uke. Erzebet og jeg hadde gått et år sammen på folkehøgskole i Norge, og i løpet av det året hadde hun lært seg flytende norsk. Hun møtte oss på stasjonen sammen med sin ektemann, og lot oss få bo i leiligheten til sin

svigerinne som da var bortreist. Der kunne vi ordne oss selv som vi ville, og gjøre avtaler med Erzebet når det passet. Det var en ordening som passet oss meget godt. Budapest var også meget rimelig, faktisk billigere enn i India på samme tid, så det var ikke noe problem for oss å reise rundt og se byen på egen hånd. Vi ble i Budapest i tre dager, og reiste videre til Beograd i daværende Jugoslavia den 20. februar.

Beograd ble en ganske selsom opplevelse. Vi ble innlosjert et privat sted og stuet sammen med mange indere. Det ble støyende og slitsomt, og jeg fikk hodevondt og ville flytte til et annet sted, men Paramananda fikk meg til å slappe av og akseptere situasjonen. Neste dag vandret vi på måfå rundt i byen noen timer mens vi ventet på tog videre til Sofia i Bulgaria. Dette var bare kort tid før Jugoslavia falt fra hverandre med de påfølgende, grusomme borgerkrigene, og akkurat på den tiden vi var der, var den nasjonale valutaen i fritt fall med galopperende inflasjon. Siden vi var sultne, prøvde vi å få kjøpt noe mat i en slags restaurant, men der var det bare kjøttretter, og Paramananda ville på den tiden ikke spise noe kjøtt. Etter en del leting og undersøkelser fant jeg at de hadde spinatstuing, og bestilte en porsjon av dette til hver av oss. Paramananda tok bare en skje, og skjøv så tallerkenen fra seg med en grimase og sa at den var kokt på svinefett. Det var ingen ting annet å finne, ikke en gang noe kjeks eller snacks, så det ble ikke noe mat på Paramananda. Jeg spiste imidlertid opp både min egen og hans tallerken for å få noe i magen. Paramananda ville derfor drikke te og fylle opp magen med dette. Han hadde allerede drukket en kopp te straks etter ankomsten, og betalt hele 40 dinarer for denne. En time senere kostet den samme tekoppen 120 dinarer, og straks før vi satte oss på toget for å reise videre, var prisen steget til hele 240 dinarer for en liten tekopp! Hele stemningen i Beograd føltes veldig dårlig, og folk virket stresset og aggressive, så vi følte en viss lettelse da vi reiste derfra.

*Paramananda i Budapest, Ungarn.
Venstre: Sammen med Erzebet og hennes ektemann.
Over: Ser utover den store byen fra en av de mange broene som krysser den mektige elven Donau. Begge fotos: BP.*

Paramananda går mot den store offentlige bygningen tidlig om morgenen, hvor vi kunne stille oss litt, Sofia, Bulgaria.

*Paramananda utenfor universitetet i Sofia, Bulgaria.
Begge fotos: BP.*

Utpå kvelden etter mørkets frembrudd, krysset vi grensen til Bulgaria, som den gang også fremdeles var et kommunistland. To uniformerte grensepolitimenn kom og sjekket passene våre. De tok med seg passet til Paramananda og ble borte en stund. Dette virket noe foruroligende, og da de returnerte, sa de at Paramananda måtte betale dem 40 US-dollar for å få tilbake passet sitt. Det var ikke mye annet å gjøre enn å punge ut med denne summen til disse uniformerte og bevæpnede, statsansatte ranerne, men det føltes selvsagt ganske surt. Vi ankom Sofia ved midnatt og gikk straks ut i gatene for å finne et hotell hvor vi kunne overnatte. Men alt var helt lukket og mørklagt. Vi banket på døra til noen hoteller, men overalt ble vi regelrett jagd vekk med en høylydt kjeftebruk. Det var virkelig nedslående. Vi hadde reist hele dagen uten mat eller hvile, og var trette, slitne og sultne, og jeg ville jo selvsagt at Paramananda skulle ha det mest mulig komfortabelt hele tiden og ikke lide noen nød. Nå følte jeg meg helt hjelpeløs, men Paramananda var aldri oppradd for noen ting. Han kunne mestre enhver situasjon og snu enhver ufordelaktig tilstand til noe positivt. Han så min fortvilelse, snudde seg mot meg og sa beroligende med en entusiastisk stemme:

Bjørn, dette spiller ingen rolle! Vi kan gå rundt i gatene og kikke i hele natt, og virkelig få sett Sofia!

Fantastisk! Det var bare Paramananda som kunne gjøre noe slikt – som kunne sprøyte inn masser av ny energi i en nesten energiløs tilstand bare med noen få ord. Vi la derfor ut på vandring med en ny giv for å se Sofia «by night»! Heldigvis reiste vi med et minimum av bagasje, og hadde fått alt vi trengte, inklusiv sovepose, presset inn i hver vår enkle skulderveske, så vi trengte ikke å bære veldig tungt. En annen positiv faktor var at det var gatelys overalt, og det var heller ingen problemer med trafikk eller støy. Bulgaria var et typisk kommunistland på den tiden, og kanskje et litt ekstra underutviklet et også. Gjennom hele natten møtte vi faktisk ikke på et eneste menneske eller et eneste kjøretøy i landets hoved-

stad – alt stengt, mørkt og stille som ved et portforbud i en unntakstilstand. Gater og bygninger var av en slik standard at jeg følte meg hensatt til middelalderen i Europa – ja, det var nesten vanskelig å fatte at dette også var Europa!

Da det etter hvert lysnet og butikkene åpnet, ble det straks lange køer utenfor enhver butikk, og utvalget av matvarer var ytterst dårlig og begrenset. Vi fikk kjøpt noen appelsiner som vi spiste, ellers var det ingenting. Etter litt videre vandring kom vi til en stor, offentlig bygning ute i en større park, som heldigvis hadde åpne dører. Der gikk vi inn og var tilsynelatende de eneste i hele bygget. Snart fant vi noen toaletter hvor vi fikk vasket og stelt oss litt. Av en eller annen grunn hadde ikke Paramananda med seg sin gamcha eller bengalske håndkle – han hadde antagelig forlagt det i Budapest – så da jeg hadde brukt min egen både godt og vel, og det var helt gjennombløtt, spurte han meg om han kunne få låne min. Jeg visste ingenting om at han ikke hadde sitt håndkle med, og jeg syntes det var altfor galt at han skulle tørke sitt ansikt med mitt brukte og våte håndkle, så jeg så på ham med en blanding av nøling og avvisning. «Høh, hvilken rolle spiller vel det», sa han nesten litt irritert eller provosert, snappet håndkleet fra meg og begynte å tørke seg som om det skulle være et helt rent og tørt håndkle han hadde i hendene.

Utpå ettermiddagen fant vi tilbake til jernbanestasjonen. Den var som en stor, tung koloss i typisk kommuniststil. Der ventet vi mange timer på toget videre til Istanbul i Tyrkia, og mens vi satt der, kom det en bulgarer bort til oss som snakket litt engelsk til en forandring. Han ble svært imponert av Paramananda og ville at han skulle lære ham meditasjon. Paramananda innviet og instruerte ham i meditasjon der og da, og så tok han pent farvel og ble borte uten at vi engang visste hans navn. Omsider kom vi oss på nattoget til Istanbul og reiste hele natta og mesteparten av dagen.

Over: Paramananda foran den berømte obelisk i Istanbul, Tyrkia.

Under: Paramananda ved Bosporsstredet, hvor han står på europeisk side og ser over til den asiatiske siden. Istanbul, Tyrkia. Begge fotos: BP.

Vi ankom Istanbul utpå ettermiddagen, veldig slitne, trette og sultne etter å ha vært to dager på reisefot uten mat. Heldigvis fant vi ganske snart et lite og rimelig hotell hvor vi fikk et rom med en stor dobbeltseng. Vi hadde blitt enige om at vi skulle dusje og stelle oss, og så gå ut for å spise før vi kom tilbake for endelig å hvile ut. Men etter at jeg var ferdig med bad og stell, så senga så utrolig innbydende ut at jeg sa til Paramananda at jeg bare skulle strekke meg lite grann (som vi ikke hadde hatt mulighet til å gjøre siden Beograd) i to minutter før vi gikk ut. Det neste jeg husker var at Paramananda rusket meg i skuldra, ropte navnet mitt og sa at nå måtte vi gå ut for å spise. Jeg skjønnte først ingenting av hvor vi var, eller hva som hadde skjedd, men da jeg kom til sans og samling og skjønnte settingen, sjekket jeg klokka og så at jeg hadde sovet over to timer og at det snart ble for sent å gå på restaurant.

«Hvorfor vekket du meg ikke før?» spurte jeg forferdet Paramananda. Han så på meg med et kjærlig smil og svarte bare: «Jeg hadde ikke hjerte til å vekke deg før – du var så sliten, så sliten, og du sov så godt!»

Jeg følte meg ille berørt over at Paramananda hadde ofret seg slik for meg i den situasjonen, for han var like trett og sliten som meg. Heldigvis fant vi en lagom restaurant i nærheten og fikk spist oss mette på god mat, og vi kunne endelig legge oss i en god, ren seng for å hvile ordentlig ut.

Hele neste dag gikk vi rundt i Istanbul og så forskjellige severdigheter, og så ville Paramananda spise fisk, så vi fant en restaurant nede ved havna hvor vi fikk fersk fisk. Mens vi sto ved Bosporos-stredet på europeisk side og skuet over på asiatiske side, kom det en mann bort til Paramananda og snakket til ham på arabisk. Paramananda svarte tilbake på arabisk, og de innledet en samtale som jeg ikke kunne følge med på. Etterpå sa Paramananda at denne mannen hadde gitt ham et tilbud om å få en hyrdestund med hans yngre søster mot betaling, men Paramananda hadde forsøkt å få han på bedre tanker.

Sent på kvelden reiste vi videre sørover til Hellas. Vi kjørte tog i en utrolig sneglefart hele natta og hele neste dag, og ankom Thessaloniki først utpå kvelden. Det var den 25. februar, og i India feiret man Shivaratri – Shivas natt. Thessaloniki ligger ved roten av noe som på kartet likner en hånd med tre fingere som peker sydover ut i Egeerhavet, som kalles Khalkidhiki, og den østligste av disse tre fingrene kalles Athos etter fjellet med samme navn på over to tusen meter, som finnes på den halvøya. Hele Athos er stengt for allmennheten og er fristed for gresk-ortodokse munk, med en mengde kirker og klostre overalt. Mannlige turister kan få lov til å besøke stedet med spesiell tillatelse, men kvinnelige turister får bare lov til å se stedet utenfra i båt på vannet, til tross for at legenden vil ha det til at det var jomfru Maria som først kom til stedet og etablerte det første kristne samfunnet der.

Paramananda uttrykte ønske om å besøke stedet fordi han visste om en munk der som var realisert og som han gjerne ville treffe. Dette fortalte han meg først etter at vi var ankommet Thessaloniki, så det ble travelt med å finne ut av hvordan vi kunne komme dit og få tillatelse til besøk osv. Det viste seg ikke å være så lett, så vi brukte nesten to hele dager til dette. Til slutt fikk vi vite at Paramananda som hindu måtte søke selve det gresk-ortodokse overhodet, patriarken i Konstantinopel, om en spesialtillatelse, som i praksis betydde at vi måtte reise tilbake til Istanbul igjen for å prøve å ordne dette der. Det ville ikke Paramananda, så dermed ble det ikke noe mer med Athos. For min del var det ikke noe problem siden jeg kom fra et kristent land, sa de, men for Paramananda derimot ... Det var svært kjedelig at de skulle diskriminere folk på denne måten! Mens vi var i Thessaloniki, kom det imidlertid en greker bort til oss på gata og utbrøt ivrig «yonki, yonki» mens han pekte på Paramananda. Vi antok at det var 'yogi' han mente, så Paramananda nikkede bekræftende. Grekeren virket strålende fornøyd over å ha funnet en vaskeekte yogi på gata, og stotret i veg på gebrokkent engelsk. Det endte med at også han ble initiert og instruert i meditasjon der på den åpne gata.

Paramananda tar seg en liten hvil på benken ved havnen etter all gåingen i Tessalonika, Hellas, (under og til høyre). Begge fotos: BP.

Utpå dagen reiste vi videre sørover, forbi det vakre og snødekte fjellet Olympos på nærmere tre tusen meter og hjemmet til alle de greske gudene i mytologien, og ankom Athen om kvelden. Vi tok inn på et lite hotell rett ved jernbanestasjonen. Dagen etter reiste vi til nabobyen Pireus, som var nærmest en forlengelse av Athen ut mot kysten. Der bodde min gode venn Nikos med sin familie. Siden jeg hadde truffet Nikos ti år tidligere og ikke hadde hans adresse, hadde jeg ikke fått varslet ham på forhånd. Men jeg fant etter mye strev navnet hans i telefonkatalogen og fikk ringt ham fra Athen. Det viste seg imidlertid at han og familien bodde så lite og trangt at jeg ikke ville spørre om vi kunne få bo der noen dager. Vi tok derfor inn på et mindre hotell med utsikt over Egeerhavet. Etter bare en natt der skjønte jeg imidlertid at det ville bli altfor dyrt for oss, og etter å ha diskutert situasjonen med Paramananda, ble vi enige om å spørre Nikos om vi kunne få bo på verkstedet hans, som han hadde vist oss dagen før. Nikos var ingeniør og leverte maskindeler til den amerikanske flybasen i Hellas. Han hadde et ganske lite, møkkete verksted, men det hadde et eget rom med en seng som passet utmerket for Paramananda, ifølge ham selv. Jeg lå rett utenfor dette rommet på en madrass på gulvet. Ellers var det toalett i verkstedet samt også et gassapparat og noe kjøkkenutstyr, så Paramananda var svært fornøyd med situasjonen.

Ilario, Alex og Paramananda spiser frokost stående i verkstedet til Nikos i Pireus, Hellas (over). Under (og under til høyre): Paramananda på Akropolis, Athen. Øverst til høyre: I Athen.

Hver morgen dro vi derfor ut på markedet og kjøpte egg og tomater og noen grønnsaker, og så lagde Paramananda herlige omeletter til oss på gassapparatet i verkstedet. Innimellom ble vi også bedt på middag hjemme hos Nikos. Vi sov altså i verkstedet om natta og spiste frokost der om morgenen, men var ellers ute i byen hele dagen mens Nikos og hans ansatte jobbet på verkstedet. I Athen brukte vi tiden til å se oss omkring og besøke museer og andre severdigheter, men også noen ambassader ang. visa for Paramananda, som det ikke hadde blitt tid til i Norge. Det storslåtte Akropolis med de berømte ruinene etter tempelet til visdomsgudinnen Athene fra det 5. århundre før Kristus, vakkert plassert på en høyde med utsikt over hele byen, ble besøkt fredag den 2. mars.

Paramananda på det øvre dekket til en ferge som forlater Pireus for Ios i Egeerhavet. Vi kjøpte fire kilo ferske appelsiner, siden appelsinhøstingssesongen akkurat hadde startet i Hellas – en av Paramanandas favorittfrukter. Alle fotos på denne og på den foregående siden: BP.

I hele ti dager bodde vi slik i Pireus før vi reiste ut til øyene i Egeerhavet, bortsett fra et lite besøk på noen timer til den nærmeste øya Aigina, som vi hadde i løpet av disse dagene. I mellomtiden hadde Alex og Ilario kommet fra Italia og sluttet seg til oss. Vi reiste alle fire fra Pireus om kvelden den 9. mars med ferge til Ios, via Siros, Paros og Naxos, og med fire kilo appelsiner som niste. Appelsinsesongen hadde akkurat startet i Hellas, og Paramananda var veldig glad i appelsiner. På Ios hadde jeg altså vært to ganger tidligere, først i 1977 og sist i 1980, da jeg traff Nikos, som den gang inviterte meg med på ferie sammen med familien sin til hytta deres på Peloponnes. Vi fikk innkvartering i landsbyen på Ios i et lite losji med praktfull utsikt over havna og havet, og siden dette var i god tid før turistsesongen, var det nesten ikke folk på hele øya.

Og her ute på ei lita øy i det vakre Egeerhavet med det unike greske lyset og vennligsinnede folk, lærte Paramananda oss det han selv kalte «Det Nye Livs Evangelium» ("The Gospel of New Life") om Baul. Gjennom to fantastiske dager hørte Ilario, Alex og jeg på de evige sannhetene fra Paramananda om det han sa ville bli læren for den kommende tidsalderen. Overmåte vidunderlig!

Den lille, vakre øya Ios i Egeerhavet i Hellas. Venstre: Paramananda og Ilario utenfor havnen. Over: Landsbyen. Under: Paramananda ser utover havnen fra verandaen til vår innlosjering.

Over og under: Utsyn fra vulkankrateret, hvor landsbyen hadde sin plassering på øya Thera (Santorini).

Det er en stor vulkan som er utdødd for lenge siden og som eksploderte i forhistorisk tid.

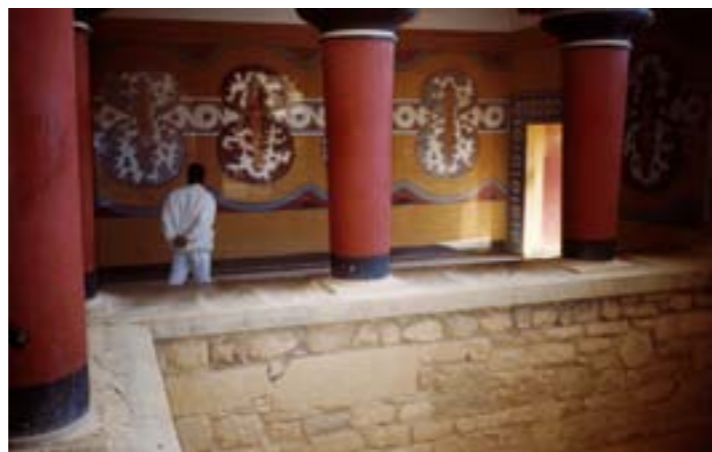
Ilario, Alex og Paramananda skriver postkort til venner (nederst).

Høyre: Tre fotos fra Knossospalasset på Kreta, som er den største øya i Egerhavet.

Alle fotos: BP.

Deretter reiste vi videre med båt til den berømte vulkanøya Thera eller Santorini. Her ligger landsbyen spektakulært til på kraterkanten til en for lengst utdødd vulkan, som omkring 1635 f.Kr. eksploderte og ødela øyas minoiske kultur. Vi satt ute på en veranda og nøt den spektakulære utsikten mens vi brukte mesteparten av dagen til å skrive postkort til venner. Allerede neste dag fortsatte vi med båt videre til Kreta, som var endemålet for reisen i Hellas. Her tilbrakte vi en hel uke, og besøkte flere av de kjente stedene på den store øya med leiebil som Alex kjørte. Utgangspunktet for disse dagsreisene var hovedstaden Heraklion hvor vi bodde på hotell. Vi besøkte naturligvis Knossos, og Paramananda forklarte oss symbolikken i de flotte, men merkelige veggmaleriene der fra den minoiske kulturen mer enn fire tusen år tidligere.

Paramananda ved Lassithiplatået tidlig om morgenen.

Foto: BP.

Høyre: Ved avreisen fra Pireus til Patras, hvor vi krysset Adriaterhavet med båt over til Brindisi i Italia.

Nikos og Bjørn (over), and Ilario, Nikos og Paramananda (under).

Foto (over): Alex Lattanzi.

Foto (under): BP.

En dag dro vi opp i høylandet til det vakre Lassithiplatået med mandeltrær i full blomst og med snødekte fjell omkring. Der tok vi inn privat i rom til leie. Under oppholdet der dro vi enda høyere opp for å se en stor, naturlig grotte som ble kalt «Zevs grotte». Mens vi sto der foran huleinngangen og Alex og Ilario sto litt bortenfor oss, henvendte Paramananda seg til meg og sa at der hadde jeg bodd en gang i en fjern fortid:

Dette pleide å være din grotte. Du kom hit fra India og tilbrakte resten av ditt liv her.

Jeg ble som vanlig helt stum etter slike ord fra Paramananda. Igjen hadde han satt mitt liv inn i et enormt stort perspektiv. En gang på Shantibu, noen måneder tidligere mens han snakket med meg om *baul* og at jeg hadde hatt problemer med min seksualitet i alle tidligere liv, bemerket han nesten litt sint og bebreidende, som et eksempel på hvilke konsekvenser mitt problem kunne få, at i et liv da jeg hadde kommet fra India til Hellas, hadde jeg avlet en sønn der, og denne sønnen hadde senere angrepet India! Som vanlig ble det ikke videre utdypinger verken fra hans side eller min, men jeg skjønte jo straks hvem denne mannen måtte ha vært, og det stemmer også med hans uvisse opphav i flere av de historiske kildene.

Etter i alt ti dager på tre av de greske øyene, forlot vi Kreta den 19. mars og reiste med båt tilbake til Pireus og verkstedet til Nikos. Nikos var en svært vennlig og jovial sjel, som så ut som Hellas' svar på Marlon Brando. På typisk middelhavslands vis hadde han stor lidenskap i forhold til det annet kjønn, og da han stilte flere spørsmål om dette temaet til Paramananda, ble han tatt med inn på rommet til Paramananda og fikk personlige instruksjoner i forskjellige baul-teknikker.

Vi ble fem dager i Pireus før vi tok buss til Patras og videre med båt over Adriaterhavet til Brindisi i Italia. Akkurat samme rute jeg selv hadde reist i 1977, bare motsatt vei. Fra Brindisi videre med tog via Roma og Viareggio. Om morgenen den 27. mars var vi tilbake i Carrara i huset til Alex.

Denne gangen ble vi hele tolv dager i Carrara, og ble godt sammensveiset med alle vennene der. Allerede ved det første besøket hadde Paramananda en kveld fortalt at Brunella hadde vært hans mor i et tidligere liv. Han sa til og med nøyaktig hvor lenge siden det hadde vært, mens tårene trillet nedover kinnene på Brunella. Hennes samboer Claudio hadde også bakgrunn som indisk sadhu, og Alex og Ilario hadde vært et gift par som drev et lite te-hus langs veikanten et sted i Himalaya i sitt forrige liv, da Alex hadde vært kvinne. Også Fransisco hadde tilbrakt sitt forrige liv som en kjent sannyasin i India, en type natur han visse hadde beholdt også i dette livet. Ellers fremholdt han at billedhuggeren Patty minnet ham om hans eldre søster i India.

En av dagene besøkte vi en gammel borglandsby i fjellene. Inne i selve borgen ble vi vist rundt av ei dame som oppglødd og med stor innlevelse fortalte en gruffull historie om hvordan ei ung jente, som var blitt gravid utenfor ekteskap, en gang for lang tid tilbake hadde blitt murt inne levende i et hemmelig rom i kjelleren. Da vi kom ut av borgen, fortalte Paramananda oss at den dama som

Over: Borgen i fjellene hvor vår kvinnelige guide fortalte den grusomme historien.

Høyre: Ved kysten hvor Paramananda fortalte oss så levende om Jesus Kristus.

Neste side: Det skjeve tårnet i Pisa, med Claudio og Marco foran. Alle fotos: BP.

fortalte oss denne forferdelige historien, var den samme som den unge jenta som var blitt murt inne og døde. Etter det var hun bare oppsatt på at verden skulle få vite hvilken kriminell handling som var blitt begått der, og ved å gjøre det ville hun nå endelig bli fri mentalt fra disse tvangstankene.

Denne hendelsen gjorde et sterkt inntrykk på oss, men det var mange andre hendelser også som ga langt mer positive inntrykk. Under flere av disse dagene snakket Paramananda intenst til oss om Jesus og hans liv. Det var så levende og så rørende at de fleste av oss ikke klarte å holde tårene tilbake, og vi følte det som om vi var sammen med Jesus selv. Spesielt husker jeg en dag vi var på tur et sted ute ved kysten hele dagen, da var det en helt fantastisk nærhet og stemning blant oss alle sammen. Ingen kunne fortelle som Paramananda, og ingen visste så godt hva han snakket om som Paramananda – han var rett og slett det han snakket om.

Vi reiste fra Italia med fly fra Pisa til London den 8. april, etter først å ha tatt det berømte skjeve tårnet nærmere i øyensyn. I London ble vi møtt av Bryan på flyplassen i Luton og dretter kjørt hjem til leiligheten hans, hvor det også ble satsanga hver eneste kveld med inviterte venner som gjerne ville treffe Paramananda. På dagtid var vi ofte i byen og så oss omkring, og besøkte gjerne store bokhandlere. Paramananda ønsket å se om det var blitt utgitt noen gode bøker om tantra i Vesten, og ga meg i oppdrag å kjøpe dem jeg kom over om emnet. Det ble etter hvert innkjøpt en ti-femten forskjellige titler, og av disse var det bare en eneste som Paramananda syntes var god og i tråd med opprinnelig lære i India.

Vi ble i London hos Bryan i hele to uker, bare avbrutt av en to-dagers tur til Manchester for å besøke bengalske Una, som nå hadde giftet seg med en engelskmann og stiftet familie i Manchester. Jeg hadde blitt kjent med Una noen år tidligere på flyet fra Moskva til Kalkutta. Moren hennes var bengalsk, og faren var fra Punjab – en kombinasjon Paramananda sa var veldig ideell. Hun var vakker og velbygd med sterk og god helse, og var usedvanlig selvstendig til indisk jente å være. Akkurat da vi var der, var også moren hennes på besøk fra Kalkutta, og hun lagde herlige bengalske retter til Paramanandas tydelige fornøyelse.

Da vi skulle reise fra Manchester for å returnere til London, støtte vi helt tilfeldig på Bryans og Paramanandas gamle venn Ray på jernbanestasjonen. Han som hadde vært med Bryan til India da de hadde møtt Paramananda (den gang Robin) for første gang. Kort tid etter det hadde Ray på egenhånd besøkt Paramananda og Banagram igjen. Men senere hadde de helt mistet kontakten med hverandre. Ray bodde nå også i Manchester. I London besøkte vi det berømte Madam Tussauds vokskabinett, London Planetarium og London Zoologiske Hage, naturligvis British Museum og British Library, og flere andre severdigheter. Vi var bl.a. en times båttur på Themsen, besøkte Hyde Park, og så Buckingham Palace, Big Ben og andre steder.

Den 22. april forlot vi England med båt til Holland. Vi seilte hele natta fra Harwich og kom fram til Hoek van Holland tidlig neste morgen, og derfra videre med tog inn til Amsterdam. Der fikk vi ca. fire timers opphold før vi skulle videre med tog gjennom Tyskland til Køben-

havn i Danmark, og deretter til Stockholm i Sverige. Vi gikk derfor rundt i gatene i sentrum for å se på livet, og Paramananda foreslo at vi skulle se på alt uten fordommer. Jeg hadde på forhånd advart ham litt om Amsterdams berømte frihet når det gjaldt sex og narkotika, dvs. i hovedsak sexindustri og cannabis, og at alt ville være åpent og synlig. Vi så det meste av det som var å se og som ikke kostet noe, inklusiv forskjellige utstillinger. Mens vi gikk slik og kikket, vendte plutselig Paramananda seg mot meg med et smil og sa:

Dette er bedre enn India! Dette er heller ikke bra, men det er bedre enn India!

Jeg var så hjertens enig! Paramananda hadde lært meg at hverken ettergivelse eller undertrykkelse av sex var bra eller den riktige veien å gå, men når det først var så galt, mente han at ettergivelse likevel var bedre enn undertrykkelse, på grunn av all den forferdelige perversjonen undertrykkelse av sex leder til. Dette er i ferd med å komme til overflaten nå gjennom alle de fryktelige voldtektene som rir India som en mare, og som skyldes helt umenneskelige holdninger til kvinner og seksualitet generelt i det indiske storsamfunnet, hvor undertrykkelse dessverre har vært det eneste saliggjørende i utallige generasjoner.

Vi ankom Stockholm i Sverige den 24. april og ble tatt godt imot av Andreas, og innlosjert i hans lille leilighet på Söder. Tre dager senere dro vi med Andreas til Uppsala, hvor han også hadde en bolig, og ble der resten av oppholdet i Sverige. Andreas var veldig vitebegjærlig og spurte Paramananda masse om det meste, så det ble mye satsanga også i Sverige med venner av Andreas. Blant annet viste Andreas oss en dokumentarfilm om det mest kjente svenske mediet på den tiden, og Paramananda forklarte meg hvordan slike fenomener oppstår gjennom selvhypnose – hvordan mediet hypnotiserer seg selv til å tro at han eller hun er et medium for utenforstående identiteter, men i virkeligheten bare medierer fra sitt eget sinn og underbevissthet. Siste dagen så vi Uppsalas berømte fornminner fra vikingtiden. Den 30. april forlot vi Sverige og kom tilbake til vårt utgangspunkt for reisen, Moss i Norge, hvor vi igjen bodde hos mine foreldre. Da hadde vi vært borte akkurat tre måneder. Etter to overnattinger i Moss og en i Oslo, var vi tilbake på Shantibu i Alvdal den 3. mai, og vår store reise sammen i Europa var definitivt over. Under denne reisen, mens vi satt på toget (jeg tror det var gjennom Tyskland), hadde Paramananda ved en anledning fortalt meg at hele den kommunistiske øst-blokken ville gå i oppløsning, og at hans reise i Europa hadde sammenheng med dette. Allerede på Shantibu forrige sommer hadde han fortalt meg at Berlinmuren snart ville falle. Den falt som kjent den 9. november 1989.

De fleste av våre venner i Carrara den gangen, samlet i Pattys leilighet.

Fra venstre: Paramananda, Patty, Mario, Brunella (sittende), Ilario, Claudio, Alex (delvis skjult bak), Bjørn, Ruggero og Francesco.

Foto: Ukjent.

ORDLISTE (forenklet)

Ananda Moi Ma – Bengalsk moder-helgen (1896-1982), som møtte Paramananda tre ganger, og som er nevnt i den berømte selvbiografien til Paramahansa Yogananda.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig; utøver av baul-filosofien; omvandrende, mystiske sannhetssøkere og musikere/sangere i Bengal.

baul sadhana – *sadhana* med en partner av det motsatte kjønn, som hovedsakelig følger tantriske prinsipper. Se *baul*, *tantra*.

gamcha – bengalsk, tynt bomullshåndkle (ikke froté, men mer som et kjempestort lommestørkle) med stort anvendelsesområde.

maya – «illusjon»; verden; den tilsynelatende dualiteten og mangfoldigheten; ubestandighet, forgjengelighet.

pishtok – sanskritnavn på baksteverk som er den sannsynlige opprinnelsen til den italienske pizzaen.

Ramananda Avaduth – Paramanandas sannyas-guru, som holdt til i øvre Himalaya, var naken og ble omkring 160 år gammel; forfatterens *paramguru*.

sadhu – person som utfører *sadhana* (også kalt *sadhak* for mann, og *sadhiki* for kvinne); aktet og avholdt, omvandrende hellig mann eller kvinne i India.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

satsanga – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

Shiva – ‘som inneholder alt’; det statiske aspektet av det Absolutte; «omformerer» i den guddommelige treenigheten, hvor Brahma (skaperen) er først, deretter Vishnu (oppretholderen), og til sist Shiva (ødeleggeren eller omformerer), og er på den måten han som gir *mukti* eller frigjørelse ved livets slutt; det mannlige prinsipp, som tilbedes symbolsk i form av en *lingam*; Shaktis motpart; yogienes «konge» og opprinnelsen til all yoga (dvs. den første yogi).

shivaratri – ‘Shivas natt’; nymånen i februar da Shiva tilbedes, og det gjerne fastes og mediteres; tradisjonelt den mest brukte tiden for sannyasa-ritualet. Se *Shiva*.

tantra – ‘frigjørelse gjennom tiltrekning’; åndelig system og metode som til fulle aksepterer mennesket akkurat slik det er, og som tilbyr åndelig utvikling fra menneskets mest grunnleggende ståsted – dets seksualitet.

yoga – ‘forening’; åndelig vitenskap som forener det individuelle med det universelle i mennesket; det andre av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi, etablert av Rishi Patanjali og kalles «Klassisk Yoga» eller *Astanga Yoga*, som har åtte trinn – *Yama*, *Niyama*, *Asana*, *Pranayama*, *Pratyahara*, *Dharana*, *Dhyana*, *Samadhi*.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.